

de verzekeringsinstelling het wel met het obsolete ziekenbriefje stellen. Eerst als de hulpmiddelen van den controleerenden arts om zich een oordeel te vormen zijn uitgeput, kan hij met enkele vragen omtrent bepaalde punten den behandelenden arts ter hulp roepen, waarop deze kan uitmaken of hij bevoegd is, die vragen te beantwoorden.

VREEMDELINGEN-PRAKTIJK IN DUITSCHLAND ; HET HONORARIUM VAN DEN RIJKEN DUITSCHER. — De Grosz-Berliner Aerztebund heeft kaarten voor de dokterswachtkamers verstrekt, waarin wordt bekend gemaakt, dat vreemdelingen, *die niet in Duitschland wonen*, voor geneeskundige hulp in Deutsche munt hetzelfde bedrag moeten betalen, wat zij in hun vaderland in hun eigen munt zouden betalen. Tegenwoordig is het honorarium van sommige vreemdelingen niet hooger dan het footje, dat zij in hun land in een koffiehuis zouden geven. Aan leden van buitenlandsche commissies, voor wie het Deutsche Rijk moet betalen, wordt niet meer gerekend dan aan den landgenoot, die in dezelfde geldelijke omstandigheden verkeert.

Naar aanleiding hiervan bespreekt een oogarts in de *Berliner Aerzte-Correspondenz* van 1 Juli de noodzakelijkheid om ook de weinige landgenooten, die nog ruim in het geld zitten, niet anders te behandelen dan den gegoeden vreemdeling uit de landen van hooge valuta. Als iemand vroeger 20000 mark verdiende, was een 20-markstuk geen te hoog honorarium voor het eerste onderzoek van een specialist. Dan is voor degenen, wier inkomen 20000 gouden marken bedraagt, een honorarium, dat overeenkomt met 20 gouden marken, ook niet te hoog. Te meer, omdat het aantal personen in zulke gunstige omstandigheden sterk is afgenomen. Maar de artsen hebben een angst voor groote getallen: 1500 mark van één patiënt; men zou spoedig tot een millioen in het jaar komen! Dat gaat toch niet voor een arts. Toch betaalt hij zelf 15000 mark voor een gekleed pak.

De schrijver houdt het ervoor, dat deze bescheidenheid van de artsen niet voortvloeit uit inzicht met den patiënt, maar uit de vrees, dat deze anders bij een ander zal gaan. En die ander zal, dikwijls meer uit onnadenkendheid dan uit zucht om te onderbieden, misschien inderdaad veel minder rekenen. En zoo moet hij het „uit den grooten omzet” krijgen, wat aan de hoedanigheid zijner waar niet ten goede komt. Onderlinge overeenstemming op dit punt is onontbeerlijk, ook omdat de artsen in staat moeten blijven om den minder gegoede tegemoet te komen. Dat doet de kolenhandelaar en de hotelhouder niet, en toch rekenen zij — terecht — prijzen, waarbij zij kunnen bestaan.

PINKHOF.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

PARIJS. — **Entingen tegen typhus.** *Paris Médical* van 22 April bevat de volgende leerrijke cijfers aangaande de morbiditeit en mortaliteit aan febris typhoidea in het Fransche leger per 1000 man:

	Ziektegevallen	Sterfgevallen
Tijdperk vóór de inenting of van onvoldoende inenting		
{ 1903—1912	3.64	0.48
{ 1914 en 1915	15.66	1.97
Tijdperk van regelmatige inenting		
{ 1916—1918 ,	1.92	0.12
{ 1919 en 1920	0.25	0.07